

El braç armat

“També ens podrien acusar d’explotar la pornografia infantil, d’inocular virus informàtics, de preparar un atemptat contra el rei amb bombes fèrides, d’enverinar fonts públiques com els jueus medievals, de difondre epidèmies i pestes, tant se val. Forma part dels hàbits de la dreta que ens governa, que si fa no fa és la mateixa dreta d’Attard-Abril-Broseta-Reyna.”

Segons vaig llegir fa dies a la premsa, un servidor, amb alguns altres companys, forma part del braç polític d’alguna cosa equivalent a un braç armat. Si no he entès malament les paraules del portaveu oficial del partit que governa a València, resultaria que Acció Cultural i algunes de les iniciatives dels seus dirigents –com ara una assemblea innocent de regidors, i qui sap si també altres maquinacions– som una cosa més o menys equivalent al que és Herri Batasuna, l’assemblea de municipis bascos. Jarrai. o vés i busca, respecte als encaputxats sinistres d’ETA. I no ho he entès malament: la comparació ha estat del tot explícita, completada i assonada amb glosses diverses, i augmentada amb al·lusions al fet que hom comença tractant violentament l’estàtua d’un torero i acaba amb tirs al cap o amb cotxes bomba: del bronze a la carn hi ha ben poca distància, va dir el portaveu oficial, i primer Sabino Arana s’inventa la ikurrina, digué, i passats uns anys els de la bandera van matant gent pel carrer. És a dir que els que ara agiten tals senyeres, com feien el 6 de maig, ja veuen on poden parar. Tot és qüestió de precedents i de comparacions, en efecte, i amb tal procés mental ens convertim, vostès i jo –però jo més perquè he estat molts anys president d’Acció Cultural del País Valencià, i ara mateix en sóc membre de la junta directiva–, en promotors o emparadors de pistolers futurs, ideòlegs de la bomba, precursors d’assassinats de criatures, pares de metralla. En fi, res de particular, una insinuació institucional com una altra, la llibertat d’expressió dels polítics, una valoració no desmentida pel president Zaplana: l’equivalent del braç polític d’ETA, això som.

Fins ací, doncs, cap problema: també ens podrien acusar d’explotar la pornografia infantil, d’inocular virus informàtics, de preparar un atemptat contra el rei amb bombes fèrides, d’enverinar fonts públiques com els jueus medievals, de difondre epidèmies i pestes, tant se val. Forma part dels hàbits de la dreta que ens governa, que si fa no fa és la mateixa dreta d’Attard-Abril-Broseta-Reyna, la mateixa dels anys setanta i vuitanta, la que posava preu als nostres caps, la còmplice ideològica dels qui de fet, no de fantasia, sí que posaven bombes

i brandaven pistoles pel carrer. Ara, però, la imaginació d’aquesta dreta, tan moderna, liberal, moderada, centrada, ha anat una mica més lluny: fa alguns anys érem simplement rojoseparatistes, després catalanistes enemics de la pàtria valenciana, venuts, traïdors, pujolistes –traïdors a la paella, venuts a la botifarra amb mongetes, traïdors a la Mare de Déu dels Desemparats, venuts a la de Montserrat– i algunes definicions i epítets més. Mai, però, ningú va insinuar, ni en els temps més foscos i violents, que fórem el braç polític d’un braç o cos armat. Això és una gran novetat, un avanç democràtic: els demòcrates que ens governen, òbviament, han de defensar el poble i el país contra els perills gravíssims que es congrien, evitar que la Comunitat, la societat, tots els bons valencians, acaben per ser víctimes de la conjura secreta. Mai no els estarà prou agraït, el poble valencià, mai no els votarà prou ni prou generosament.

El problema, però, el petit problema, és localitzar el cos o braç armat del qual els membres de la junta d’ACPV seríem l’equivalent del braç polític. He pensat llargament sobre el cas, i encara no li he trobat la solució: ignore, de moment i a falta d’ulteriors clarícies oficials, si es deu tractar d’un braç armat passat, present o encara per venir. Si és un braç armat d’una armadura, si és un braç històric o futur, un braç corrupte o incorrupte. He fet una visita al braç momificat de sant Vicent Màrtir, darrere de l’altar major de la Seu de València, que sempre m’ha inspirat molta devoció, però és un braç sense armar. No crec que siga el braç d’Agilulfo, el cavaller inexistent de Calvino, ni el braç de santa Teresa, que és braç *de armas tomar*, ni el braç de la CIA, del Mossad o de l’extint KGB, ara que Putin és president constitucional de Rússia. De manera que, per favor, senyors Zaplana, Font de Mora i altres governants i polítics que s’ocupen del bé públic i per tant del bé particular, miren si em poden il·lustrar sobre un tema tan greu, perquè ja fa quinze dies que no em deixa dormir. Miren si em poden explicar de quin braç armat sóc braç polític, i els prometo que me’n penediré públicament, em faré jo també centrista, anticatalanista i liberal, i tindran el meu vot assegurat en les pròximes eleccions. Gràcies per endavant, atentament.